

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/286/2020
Identifikačné číslo spisu:	5115232377
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5115232377.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R.. E. U., bývajúcej v Ž., Q. XXX/XX, 2/ N. V., bývajúceho v Ž., Q. XXX/XX, oboch zastúpených Mgr. Soňou Grošaftovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Hodžova 13, proti žalovanej Y. V., bývajúcej v Ž., Q. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Monikou Meňhertovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, o zaplatenie 459,75 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14C/335/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2020 sp. zn. 11Co/264/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. mája 2019 č. k. 14C/335/2015-269 uložil žalovanej I. povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ 306,50 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 18. októbra 2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ 153,25 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 18. októbra 2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň vyslovil, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcom 1/ a 2/ trovy konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa 1/, žalobca 2/ a manželia F., všetci ako podieloví spoluvlastníci a každý o veľkosti podielu 1/4, rozhodli o potrebe vykonania opráv a údržby spoločnej veci, teda domu súp. č. XXX situovaného na pozemku KN-C parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 332 m² (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“), väčšinou zodpovedajúcou podielu na veci v rozsahu 3/4, pričom žalovaná sa rozhodovania nezúčastnila, hoci bola s úmyslom oboznámená. Na vykonanie opráv a údržby bola uzavretá zmluva o dielo za cenu 1.651,- eur, pričom za TV - monitoring dažďovej kanalizácie za účelom zistenia rozsahu prác a poškodenia potrubí zaplatili ďalších 188,- eur. Zo zmluvy o dielo súd prvej inštancie zistil, že sa jednalo o investície do opráv a údržby spornej nehnuteľnosti, čistenie a výmenu rín (zvodov dažďovej vody zo strechy), opravy a výmenu poškodeného potrubia pre odvod dažďovej vody a na jednej strane výstavbu trativodu pre vsiakanie odvádzanej dažďovej vody, opravu a izoláciu strechy so zabezpečením. Súd prvej inštancie konštatoval, že nebol oprávnený skúmať, či

skutočne bol dom v havarijnom stave, či opravy a údržba boli vykonané za najpriaznivejšiu cenu, či bola uzavretá najvyhovujúcejšia zmluva a pod. V danom rozsahu sa totiž jednalo o hospodárenie so spoločnou vecou, o ktorom rozhodujú spoluvlastníci väčšinou podielov, pričom minoritný vlastník bol povinný rozhodnutie akceptovať. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že nezistil, že by sa jednalo o svojvôľu zo strany ostatných spoluvlastníkov žalovanej, ktorí by rozhodovali bez snahy informovať o predmete ich rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou žalovanú. To, že sa ostatní spoluvlastníci rozhodli zverejniť pozvánku na „schôdzu“ vylepením na vnútornej strane dverí, bolo ich rozhodnutie a pre súd bolo irelevantné, či tak učinili na základe vzájomnej dohody na schôdzi alebo ad hoc. Vzhľadom na námietky vo vzťahu ku kvalite vykonaných prác, ako aj predchádzajúcich prác na nehnuteľnosti uviedol, že aj keby sa opravy vykonali opätovne pre vadné vykonanie predchádzajúcich opráv, prípadne sa odstraňovali nedorobky, nič to nemenilo na povinnosti žalovanej podieľať sa na nákladoch na opravy, úpravy či investície do spoločnej veci. Dodal, že uzavretá zmluva o dielo, ak sa týka spoločnej veci, zaväzuje priamo aj žalovanú a tá má všetky práva voči zhotoviteľovi tak, ako aj ostatní spoluvlastníci. Poukázal na ustanovenie § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ žalobcovia, resp. ostatní spoluvlastníci plnili za žalovanú, boli oprávnení požadovať od žalovanej náhradu v pomere, v akom sa podieľali na uhradení záväzkov žalovanej, teda podľa zásad pre bezdôvodné obohatenie. Súčasne konštatoval, že v danom prípade sa jedná o nárok podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré je špeciálnym ustanovením k nárokom z bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko preukázateľne spoluvlastníci za vykonané dielo zaplatili sumu 1.651,- eur a sumu 188,- eur za čistenie a TV monitoring, každý zo spoluvlastníkov s výnimkou žalovanej v rozsahu 1/3, vzniklo každému zo spoluvlastníkov právo požadovať náhradu 1/3 z podielu 1/4 zo sumy 1.839,- eur (1.651,- eur + 188,- eur), teda 153,25 eur. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky manželmi F. predstavoval nárok žalobkyne 1/ 306,50 eur. Vo vzťahu k namietanej úhrade ceny za dielo súd prvej inštancie uviedol, že aj keby zhotoviteľ príjem nepriznal z hľadiska dane z príjmov, nič to nemení na skutočnosti, že medzi objednávateľmi a zhotoviteľom nebolo sporné, že došlo k úhrade faktúry č. XXXXXXXXXX, ktorou bol uhradený záväzok zaplatiť odplatu za vykonanie diela. Napokon dodal, že objednávateľ nezodpovedá za správanie zhotoviteľa ani za plnenie jeho povinností. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 28. apríla 2020 sp. zn. 11Co/264/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom v jednotlivostiach poukázal na jeho odôvodnenie. V nadväznosti na odvolacie námietky žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie nárok žalobcov posúdil podľa ustanovenia § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď jednoznačne konštatoval, že ak žalobcovia, resp. ostatní spoluvlastníci plnili za žalovanú, sú oprávnení požadovať od žalovanej náhradu v pomere, v akom sa podieľali na uhradení jej záväzkov; súd prvej inštancie podľa jeho názoru ďalej riadne vysvetlil, kedy by mali nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a jasne vyjadril, že v tomto prípade sa jedná o nárok podľa ustanovenia § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaná spochybňovala svedkov a nedostatočné vykonanie dokazovania, odvolací súd konštatoval, že v danom prípade bolo zachované právo na rovnaké postavenie účastníkov konania podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 6 CSP spočívajúce v zaistení rovnakých možností na uplatnenie ich práv, keďže súd prvej inštancie riadne zdôvodnil, prečo nepovažoval za účelné zabezpečiť výpisy z účtu I. F. č. XXXXXXX/XXXX, ako aj spis Krajského súdu v Žiline v trestnej veci sp. zn. 7T/1/2007, oboznamovanie iných pozvánok a zápisníc, ktoré žalovaná navrhla zabezpečiť ako dôkaz. Dodal, že výpovede svedkov Y. A. a T. Q. vyhodnotil súd prvej inštancie správne, keďže tieto tvoria jednotu a vytvárajú logickú reťaz v nadväznosti na zostávajúce vykonané dôkazy. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovanej, podľa ktorej bolo nutné v prejednávanej veci aplikovať zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže aj súd prvej inštancie správne konštatoval, že vzhľadom na podielové spoluvlastníctvo stavby, absenciu spoločenstva a priameho dopadu citovaného zákona je vylúčené, aby sa mohlo jednať o prostriedky fondu opráv, ale sa nanajvýš môže jednať o vklady - sporenie na akumuláciu prostriedkov na vykonanie úprav a opráv, teda súkromný účet ostatných

spoluvlastníkov. Odvolací súd ďalej uviedol, že čestné prehlásenie Y. Q. F. z 15. mája 2019 bol vykonaný zákonným spôsobom, a to jeho prečítaním na pojednávaní, kde Y. Q. F. popísala svoju vedomosť o skutočnostiach súvisiacich s predmetom sporu, pričom samotný dôkaz bol súdom prvej inštancie vyhodnotený vo vzájomných súvislostiach s inými dôkazmi. Aj námietku žalovanej ohľadne ňou tvrdeného duplicitne uplatneného nároku s odkazom na konanie sp. zn. 12C/197/2004 vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, keďže súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetom konania vo veci sp. zn. 12C/197/2004 boli nároky z roku 2001 a sú bez vzťahu s prejednávanou vecou. V súvislosti s námietkou, že vo veci rozhodoval nestranný sudca, odvolací súd poukázal na to, že sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že v inej veci sa zákonný sudca vyjadril k sťažnosti na prietahy tak, že ak bude žalovanej nemajetková ujma vyplatená, bude si ju od neho vymáhať štát, nezakladá pomer sudcu k strane sporu, resp. právnenému zástupcovi, a teda neexistuje dôvod na vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Vladimíra Kozáčka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Uzavrel, že v danom prípade vzťah medzi zákonným sudcom a stranou sporu nedosiahol taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti by nemohol rozhodovať nestranne a nezávisle, keďže konajúci sudca iba konštatoval v inej právnej veci skutočnosti predpokladané zákonom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, jeho nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam rozporovala svoju možnosť zúčastniť sa predmetnej schôdze spoluvlastníkov, v súvislosti s čím spochybňovala predložený dôkaz - pozvánku na rokovanie a tiež dôveryhodnosť vypočutých svedkov Y. A. a T. Q.. Dovolateľka ďalej namietala, že súd prvej inštancie za podklad pre rozhodnutie vzal aj písomné prehlásenie p. F., ktorý žalovaná rozporovala; nevykonaním následného ústneho výsluchu bolo podľa jej názoru zasiahnuté do rovnosti strán sporu. Tiež uviedla, že z odôvodnenia nie je zrejmé, na základe čoho súdy dospeli k záveru o hodnote opráv, pričom im zároveň vytkla, že odmietli vykonať dokazovanie výpismi z účtu fondu opráv domu a žalobkyne 1/. Dovolateľka napokon namietala záver odvolacieho súdu o neprípustnosti dôkazu (fotografie na CD) z dôvodu, že išlo o novotu v odvolacom konaní. Okrem toho považovala odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti námietky nestrannosti konajúceho sudcu za arbitrárne. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odôvodnenia napadnutých rozhodnutí zodpovedajú základnej (formálnej) štruktúre a súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Dodali, že súdy oboch inštancií jasne a dostatočne vysvetlili skutkové a právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhověli. Navrhli podané dovolanie zamietnuť ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozhodnutia, nesprávnosti súvisiace so zisteným skutkovým stavom, nesprávne hodnotenie dôkazov (najmä svedeckých výpovedí) a nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry

ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popisoval obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

15.1. Vzhľadom na to, že dovolateľka namietala najmä nedostatky odôvodnenia v súvislosti s jej možnosťou zúčastniť sa „schôdze“, na ktorej došlo k rozhodnutiu o potrebe vykonania opráv a údržby spornej nehnuteľnosti, dovolací súd poznamenáva, že už súd prvej inštancie (bod 56. až 62. odôvodnenia) dôkladne vysvetlil, čo znamená hospodárenie so spoločnou vecou v kontexte podielového spoluvlastníctva a dôsledne sa zaoberal formou a postupmi pri rozhodovaní o takomto hospodárení, pričom rozlišoval investície na nevyhnutné opravy a údržby a náklady na iné než nutné opravy či údržby; v tejto súvislosti poukázal aj na početnú judikaturu. Následne v bodoch 73. až 75. sa detailne venoval námietkam žalovanej ohľadom jej neoboznámenia s vykonaním opráv a úprav na spoločnej veci, pričom okrem iného konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania nezistil, že by sa jednalo o svojvôľu zo strany ostatných spoluvlastníkov žalovanej, ktorí by rozhodovali bez snahy informovať o predmete ich rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou žalovanú. Uviedol, že existenciu pozvánky na predmetnú schôdzu potvrdili žalobcovia, svedok T. Q. a Y. A. a žiaden iný dôkaz nepotvrdzoval absenciu pozvánky. Dodal, že skutočnosť, že ostatní spoluvlastníci sa rozhodli zverejniť pozvánku vylepením na vnútornej strane dverí, bolo ich rozhodnutie a pre súd bolo irelevantné, či tak učinili na základe vzájomnej dohody na schôdzi alebo ad hoc, keďže v tomto prípade išlo len o určenie vzájomných postupov, čo je mimo rámca úpravy spoluvlastníctva. Zároveň uviedol, že pre účinnosť oznámenia postačuje obyčajné slovné oznámenie, prípadne vhoďenie pozvánky do schránky a pod. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti napokon konštatoval, že žalovanej bola daná možnosť vyjadriť sa a tejto možnosti sa sama vzdala, keď sa osobne alebo prostredníctvom zástupcu nedostavila na schôdzu. Nejedná sa o neplatnosť či neexistenciu rozhodnutia väčšiny zo spoluvlastníkov, ak je niektorý z nich nečinný a odmieta sa vyjadriť za či proti.

15.2. Pokiaľ žalovaná namietala nedostatočné zdôvodnenie, prečo považovali súdy v konaní vypočutých svedkov za dôveryhodných, dovolací súd poukazuje na bod 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde sa odvolací súd uvedenou skutočnosťou dostatočne zaoberal, keď konštatoval, že neobstojí námietka žalovanej spochybňujúca objektívnosť výpovedí svedkov a strán sporu iba na základe ich rodinného, či spoločenského vzťahu, keď tieto dôkazy spolu s inými dôkazmi vo vzájomnej súvislosti dotvárali obraz o tom, že práce boli vykonané, žalovaná bola o nich oboznámená, že spoluvlastníci sa na nich dohodli, zaplatili ich a suplovali platbu za žalovanú. Dodal, že spochybňovanie svedkov len na základe toho, že osoby majú medzi sebou blízky vzťah, by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň konštatoval, že výpovede svedkov Y. A. a T. Q. vyhodnotil súd prvej inštancie správne, keďže tieto tvoria jednotu a vytvárajú logickú reťaz v nadväznosti na zostávajúce vykonané dôkazy. Súd prvej inštancie posudzujúc dôveryhodnosť týchto svedkov z hľadiska preukázania existencie spornej pozvánky na schôdzu (najmä vo vzťahu ku ktorej skutočnosti boli spochybňovaní svedkovia zo strany žalovanej) uviedol, že samotnú existenciu pozvánky potvrdili žalobcovia, svedok T. Q. a Y. A., pričom záver o neexistencii pozvánky nebolo možné vyvodíť ani z toho, ak by súd považoval po námietkach žalovanej výpoveď svedkov za nedôveryhodnú, pretože existenciu pozvánky by potvrdzovala samotná pozvánka (vykonaná v konaní ako listinný dôkaz) a výpovede žalobcov. Uvedené konkludoval aj z toho, že žiadne iné skutkové tvrdenia k tejto skutočnosti nezazneli. Preto vychádzal z toho, že vyvesenie pozvánky na schôdzu tvrdené žalobcami 1/ a 2/ bolo preukázané samotnou pozvánkou, výpoveďami žalobcov a svedkov. Nevyvesenie pozvánky vyhodnotil

ako nelogické, pretože ostatní spoluvlastníci disponujúci väčšinou 3/4 mohli prijať zamýšľané rozhodnutie aj proti vôli žalovanej, resp. vzhľadom na charakter prác, nevyhnutných opráv a údržby, im vzniká právo na plnenie aj keby konali bez vôle žalovanej. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie súdov nižších inštancií týkajúce sa dôveryhodnosti vypočutých svedkov možno považovať za primerané a dostačujúce.

15.3. Súd nižších inštancií sa zároveň dôsledne zaoberali hodnotou a úhradou predmetných opráv. Súd prvej inštancie v bode 78. uviedol, že na vykonanie opráv a údržby bola uzavretá zmluva o dielo za cenu 1.651,- eur, pričom vykonanie diela mal preukázané nie len výpoveďou svedka, konateľa zhotoviteľa a žalobcami, ale aj fotodokumentáciou. Súd mal tiež preukázané, že Vrábel Michal - AQUAJET, Považská Bystrica, vykonal za účelom zistenia rozsahu prác a poškodenia potrubí čistenie dažďovej kanalizácie, TV - monitoring dažďovej kanalizácie dňa 29. októbra 2013 a 6. novembra 2013, za čo účtoval sumu 188,- eur, ktorú uhradila žalobkyňa 1/ z prostriedkov na jej účte s tým, že pomerná čiastka (vrátane čiastky pripadajúcej na žalovanú) jej bola poskytnutá ostatnými dvoma spoluvlastníkmi. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že mal preukázanú aj úhradu fakturovanej sumy 1.651,- eur vyplývajúcej zo zmluvy o dielo, a to príjmovým pokladničným dokladom, vo vzťahu ku ktorému sa v odôvodnení vzhľadom na námietky žalovanej dôkladne venoval jeho údajom a náležitostiam. V tejto súvislosti poukázal aj na údaje z účtovníctva zhotoviteľa spoločnosti STAV-BAin, s.r.o. a konštatoval, že medzi objednávateľmi a zhotoviteľom nebolo sporné, že došlo k úhrade faktúry č. XXXXXXXXXX, ktorou bol uhradený záväzok zaplatiť odplatu za vykonanie diela. Uzavrel, že úhrada má svoj odraz teda aj vo vyúčtovaní (fa. č. XXXXXXXXXX) a aj v zmluve o dielo, z ktorej činnosť je zdokumentovaná fotografiami.

15.4. Aj v súvislosti s argumentáciou žalovanej poukazujúcej na výsledky iného konania sp. zn. 12C/197/2004 poskytli sudy nižších inštancií dostatočné dôvody, keď zdôraznili, že predmetom konania vo veci sp. zn. 12C/197/2004 boli nároky z roku 2001 a sú bez vzťahu s prejednávanou vecou. Súd prvej inštancie dodal, že súd nie je viazaný ani svojim rozhodnutím v obdobnej veci, pokiaľ boli preukázané iné skutočnosti a je schopný odchýlenie alebo odklon odôvodniť. Napokon odvolací súd vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil svoj záver o nestrannosti a nezáujatosti konajúceho sudcu na prvoinštančnom súde, keď okrem iného konštatoval, že samotná skutočnosť, že v inej veci sa zákonný sudca vyjadril k sťažnosti na prietahy tak, že ak bude žalovanej nemajetková ujma vyplatená, bude si ju od neho vymáhať štát, nezakladá pomer sudcu k strane sporu, resp. právnenému zástupcovi, a teda neexistuje dôvod na vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Vladimíra Kozáčka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Uzavrel, že v danom prípade nedosiahol vzťah medzi zákonným sudcom a stranou sporu takej intenzity a charakteru, ktorý by mu bránil rozhodovať nestranne a nezávisle, a to najmä vzhľadom na to, že konajúci sudca v inej právnej veci (sp. zn. 12C/197/2004) iba konštatoval skutočnosti predpokladané zákonom.

15.5. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Pokiaľ žalovaná namietala nesprávnosti v zistenom skutkovom stave (ohľadom možnosti zúčastniť sa schôdze, vyvesenia pozvánky na vchodových dverách či hodnoty opráv na spornej nehnuteľnosti), dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Dovolací súd k námietke ohľadom hodnotenia svedeckých výpovedí zároveň pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

19. Dovolací súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 CSP) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Na základe výsledkov (podľa názoru odvolacieho súdu v dostatočnom rozsahu) vykonaného dokazovania - výsluchom sporových strán, výsluchom svedkov (Y. A., T. Q., Y. F.), oboznámením listinných dôkazov (písomné prehlásenie Y. Q. F., pozvánka zo dňa 26. augusta 2013, LV č. XXXX, zápisnica z rokovania spoluvlastníkov, Zmluva o dielo, faktúra č. XXXXXXXXXXXX, príjmový pokladničný doklad zo dňa 30. novembra 2013, Zmluva o postúpení pohľadávok, práv a povinností zo dňa 3. novembra 2015) dospeli k záveru, že došlo k platnému rozhodnutiu spoluvlastníkov o oprave a úprave spoločnej veci, v nadväznosti na to k platnému uzavretiu zmluvy o dielo, riadnemu zhotoveniu diela a uhradeniu ceny za dielo tromi zo štyroch spoluvlastníkov. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu súdov nižších inštancií nič vytknúť a námietky žalovanej vyjadrené v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP za neopodstatnené.

19.1. Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť

podaného návrhu, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu (účastníkov konania), vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

20. Z obsahu dovolania žalovanej tiež vyplýva, že namietala porušenie princípu rovnosti strán (resp. rovnosť zbraní).

20.1. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán Civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017). V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že sudy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na súvisiace námietky žalovanej smerujúce k nevykonaniu ústneho výsluchu Y. Q. F., ktorý požadovala vykonať z dôvodu rozporovania pravdivosti jej Čestného prehlásenia žalovanou, dovolací súd uvádza, že listinný dôkaz (Čestné prehlásenie Y. Q. F.) bol zo strany žalobcov 1/ a 2/ predložený podľa § 204 CSP, tento dôkaz bol vykonaný zákonným spôsobom, a to jeho prečítaním na žiadosť žalovanej na pojednávaní konanom 16. mája 2019 (č. l. 260). Je potrebné poukázať na to, že žalovaná po oboznámení s týmto dôkazom nenavrhlá výsluch svedka podľa § 196 CSP a neurobila tak ani do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Zároveň z obsahu spisu nič nenasvedčuje tomu, že by súd prvej inštancie nevyhodnotil daný dôkaz vo vzájomných súvislostiach s inými dôkazmi, pritom dôsledne prihliadajúc na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Preto ani v tomto postupe dovolací súd nevzhladol vadu podľa § 420 písm. f/ CSP.

21. Pokiaľ žalovaná namietala, že v konaní neboli vykonané ňou navrhnuté dôkazy, dovolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z uvedeného je zároveň zrejmé, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalovaná v danej veci aj využila (nebolo jej odňaté).

21.1. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

21.2. Podľa názoru dovolacieho súdu ale o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Sudy oboch nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, prečo nepovažovali za potrebné vykonať žalovanou

navrhnuté dôkazy (porov. bod 88. a 89. rozsudku súdu prvej inštancie a bod 12. rozsudku odvolacieho súdu), pričom dovolací súd považuje toto zdôvodnenie za primerané a plne sa stotožňuje s tým, že vykonávanie dôkazu pohybov na spoločnom účte č. XXXXXXXX/XXXX by bolo za danej skutkovej situácie bezpredmetné, pretože v konaní nebola tvrdená úhrada z účtu ani úhrada žalovanej na tento účet a skutočnosť, že spoluvlastníci žiadali žalovanú, aby bola úhrada z jej strany realizovaná na tento účet, je z tohto pohľadu irelevantná. Pokiaľ žalovaná označovala uvedený účet ako „účet fondu opráv“, dovolací súd odkazuje na odôvodnenie prvoinštančného súdu, že vzhľadom na podielové spoluvlastníctvo stavby, absenciu spoločenstva a priameho dopadu zákona č. 182/1995 Z.z. je vylúčené, aby sa mohlo jednať o prostriedky fondu opráv; nanajvýš sa mohlo jednať o vklady - sporenie, na akumuláciu prostriedkov na vykonanie úprav a opráv, teda súkromný účet ostatných spoluvlastníkov (kde sú prostriedky v podielovom spoluvlastníctve). Súdym nemali dôvod nazerať do súkromného účtu bez toho, aby oboznámením údajov zistili alebo verifikovali relevantné skutkové tvrdenia, čo by vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné docieľiť. Dovolací súd považuje za dostatočné aj zdôvodnenie nevykonania ďalších dôkazov - originálov pozvánok a zápisníc týkajúcich sa správy domu zapísaného na LV č. XX kat. úz. Ž. za obdobie 2012-2019 a pozvánky so zápisnicou týkajúcou sa schôdze konanej dňa 28. marca 2003, keďže tieto dôkazy nesúvisia s prejednávanou vecou; súd prvej inštancie pritom dodal, že akékoľvek konanie a aj prípadné pochybenie pri pozývaní na inú schôdzu nemá a nemôže mať vplyv na pozvanie na schôdzu zvolanú dňa 26. augusta 2013 a konajúcu dňa 7. septembra 2013, ktorá bola súdu riadne preukázaná okrem iného predložením pozvánky a zápisnice. Odvolací súd zároveň riadne zdôvodnil neprípustnosť žalovanou uplatneného dôkazu (fotografii) v odvolacom konaní, keď tento prostriedok procesnej obrany v danom štádiu konania vyhodnotil ako novotu v odvolacom konaní podľa ustanovenia § 366 písm. d/ CSP, keďže odvolateľka nepreukázala, že ich bez svojej viny nemohla uplatniť pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na to, že uvedené zdôvodnenia dovolací súd považuje za postačujúce, ani týmto postupom nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

22. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd (príp. súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.